

A *Somogy* kulturális folyóirat 50. évfolyama elé... (Felénk, szülőfalumban, Törökkoppányban talán inkább az elibe kifejezést használták volna.) Szóval, mit is írhat, mondhat az ember, ha szembesül azzal a ténnyel, hogy egy kulturális folyóiratról – amelynek olvasását valamikor az 1970-es években kezdte el kaposvári gimnazistaként (Munkácsy Mihály Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola 1970–1974, I–IV./a. osztály) – 2022-ben, annak 50. évfolyama első számában kellene valami fontosat írnia? De mit is jelent a „fontosat”? Valami olyasmit, ami sokakat érdekel(het)? Ami közérthető? Amire odafigyelnek? Megvallom, nem tudom igazán.

A hozzáértők – és mint tudjuk, hazánkban, de Somogyországban is mindenki mindenhez ért, mi több, mindenhez mindenkinél még jobban értők – biztosan szép tervekről szólnának, emlegetnék a múltat, és megmutatnák, hogy merre és hogyan a jövőben. A kérdés természetesen az, hogy az ilyen vagy amolyan ünnepi időpontok okán van-e lehetőség letérni az elődök által kijelölt útról, már ami az emlékidézést, a terveket és a reményeket illeti.

Lehet, de nem biztos, hogy célszerű, hiszen az eltelt ötven esztendő alatt egy folyóiratnak változtak a szerkesztői, a szerzői, az olvasói, és vannak közöttük sokan, akik már valahonnét a hitük szerinti túlvilágról figyelik és forgatják a folyóiratszámokat. Annak a folyóiratnak a lapszámait, amely 1970-ben indult, hogy vállalt küldetésének megfelelően, közlési lehetőséget biztosítson a somogyi irodalmároknak, művészeknek, helytörténészeknek, de egyaránt nyitott legyen az országra és a világra. A *Somogy* indulását már megelőzte néhány próbálkozás: a *Somogyi írás* – élt három esztendőt (1960–1963) vagy a *Somogyi Szemle* – élt egy esztendőt (1965–1966).

A *Somogy* – él még és immáron ötven esztendő. S hogy hány évet él még meg? Az leginkább rajtunk múlik. Azokon, akik kiadják, szerkesztik, írják és olvassák. Úgy vélem, amennyiben ezek a „csoportok” egyetértenek abban, hogy a *Somogy*nak továbbra is élnie kell, akkor nem lehet baj. Szerkesztő, íróember és olvasó is akad mindig, és ha megnézzük a *Somogy* folyóirat egykori főszerkesztői gárdáját, akkor azt mondhatjuk, semmivel sem maradt, illetve marad el más irodalmi, kulturális folyóiratok mögött. (És hogy kik főszerkesztették és főszerkesztik, szerkesztik? – Nevüket megtalálják a kolofonban!)

Ugyanitt olvasható egy másik fontos információ is: a folyóirat kiadója a Berzsényi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság. Az a Társaság, amely egykoron meghatározó szerepet játszott a magyar irodalmi és művészeti életben, de „elsorvasztatott”, ahogy számos kulturális, művészeti és irodalmi társaság, hiszen a Rákosi-rendszer kommunista világának nem volt szüksége ilyen „polgári csökevényekre”.

Eljött azonban a talpra állás lehetősége. Néhai Takáts Gyula, a Somogyország határain kívül is ismert és elismert író, költő – nem melleleg múzeumszervező – fáradozásának köszönhetően a Társaság haló poraiból feltámadott, és él napjainkban is. A Berzsényi és a *Somogy* egymás mellett, egymást segítve működik. Egyek, és remélhetőleg azok is maradnak. Ehhez kívánok nekik – így magunknak is – minden jót a következő ötven esztendőre! Teszem ezt abban a reményben, hogy lesznek utódaink, azaz szerzők, szerkesztők, kiadók és olvasók. S ha ez valóban így lesz, ak-

kor békésen tekintünk majd le valahonnan a magasból a Földre, amely reményeink szerint békés, viszályoktól mentes együttélést nyújt minden jóakarátú embernek, somogyinak, magyarnak, különböző hitű, bőrszínű és nyelvű embernek, egyaránt.

Szakály Sándor,

A BERZSENYI DÁNIEL IRODALMI
 ÉS MŰVÉSZETI TÁRSASÁG ELNÖKE

SÖRÖS RITA: Díszkönyv